

Î N C H E I E R E

05 iunie 2019

mun.Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Galina Stratulat
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de Feodora Zorila,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Feodora Zorila
împotriva Oxanei Scurtu, Vladimir Scurtu privind încasarea prejudiciului material și
moral,

împotriva deciziei din 11 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 14 iunie 2016 Feodora Zorila a depus cerere de chemare în judecată,
solicitând încasarea din contul pârâților Oxanei Scurtu, Vladimir Scurtu a
prejudiciului material în sumă de 10 000 de lei, prejudiciul moral în sumă de 3000
de lei și cheltuielile de judecată.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că este proprietara apartamentului
XXX. Din anul 2012 apartamentul său este inundat sistematic de către vecinul de la
etajul superior.

La 08 februarie 2016 de către Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate
nr. 54/183 a fost întocmit un act care dovedește că pricina inundației apartamentului
său este apartamentul XXX, mun.Chișinău, ce aparține pârâților.

Susține că din actul de constatare la fața locului, urmează să fie executate
lucrări de reparație, deoarece au fost inundate mai multe odăi din apartament.

Menționează că la nenumăratele solicitări de a soluționa problema apărută pe
cale amiabilă, pârâții au rămas indiferenți, eschivându-se de la repararea pagubei
pricinuite, prin inundarea apartamentului.

Prin hotărârea din 10 noiembrie 2016 a Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău, s-
a admis parțial cererea de chemare în judecată și s-a încasat din contul lui Vladimir
Scurtu în beneficiul Feodorei Zorila suma de 10 000 lei cu titlu de prejudiciu
material și suma de 300 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

S-a respins cererea de chemare în judecată în partea care se referă la prejudicial
moral.

Prin decizia din 11 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis apelul declarat de apelantul Vladimir Scurtu.

S-a casat hotărârea din 10 noiembrie 2016 a Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău și s-a pronunțat o nouă hotărâre, prin care s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Feodora Zorila împotriva lui Vladimir Scurtu privind încasarea prejudiciului material, prejudiciului moral și cheltuielile de judecată.

S-a încasat din contul Feodorei Zorila în beneficiul lui Vladimir Scurtu, taxa de stat în sumă de 230 de lei, achitați la depunerea apelului.

Pentru a decide astfel instanța de apel a constatat că prima instanță nu a dat eficiență deplină circumstanțelor cauzei și înscrisurilor prezentate, fapt ce a condus la adoptarea hotărârii, care nu este bazată pe materialul probator administrat.

Distinct de cele constatate, instanța nu dispune de un act care ar indica cauza inundării și suma prejudiciului. Prin urmare vina apelantului–intimat Vladimir Scurtu nu este dovedită.

Colegiul a reiterat că concluzia instanței de fond cu privire la încasarea prejudiciului material și cheltuielilor de judecată a fost adoptată incorect or, hotărârea contravine cerințelor art. 239 Cod de procedură civilă.

La 14 ianuarie 2019 (data de pe plicul poștal) Feodora Zorila a expediat recursul, solicitând casarea deciziei din 11 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, cu menținerea hotărârii din 10 noiembrie 2016 a Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău.

În motivarea recursului recurenta a indicat că normele de drept material au fost încălcate și aplicate eronat. Consideră că instanța de apel eronat a reținut la emiterea deciziei argumentele lui Vladimir Scurtu precum că actul din 08 februarie 2016 întocmit de inginerul M. Stoica, reprezentant al Asociației Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 54/183, în prezența lăcătușului V. Moroșan, a fost corectat din ap. XXX în ap. XXX și nu corespunde cu copia prezentată la f.d. 10, or, aceasta nu este de cât o eroare care ulterior a fost corectată și confirmată prin aplicarea ștampilei Asociației Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 54/183.

Prin urmare, instanța de apel eronat nu a reținut la emiterea deciziei actul de constatare din 08 februarie 2016, prin care se constată că apartamentul nr. XXX din XXX, a fost inundat din apartamentul XXX.

Susține că decizia instanței de apel, nu corespunde prevederilor art. 240 alin. (1) Cod de procedură civilă.

Concluzionează că decizia instanței de apel necesită a fi casată din motivul examinării superficiale a circumstanțelor importante ale pricinii și interpretării eronate a normelor de drept.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele dosarului confirmă faptul că decizia din 11 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată pentru cunoștință participanților la proces la 12 noiembrie 2018 (f.d. 134), însă la dosar lipsește confirmarea recepționării deciziei de către părți.

Prin urmare recursul declarat la 14 ianuarie 2019 (data de pe plicul poștal) de către Feodora Zorila, se consideră a fi depus în termenul prevăzut de lege.

La 09 aprilie 2019 în adresa intimatului a fost expediată copia recursului declarat de Feodora Zorila, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței la recurs.

La 19 aprilie 2019 Vladimir Scurtu a depus referință pe marginea recursului declarat, prin care a susținut că decizia instanței de apel este întemeiată și legală, iar cererea de recurs nu conține temeuri legale, ceea ce impune concluzia că recursul declarat de recurentă este inadmisibil.

În conformitate cu art. 439 alin. (2), (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Examinând admisibilitatea recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Feodora Zorila, este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul

în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art.433 lit.a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Feodora Zorila, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Or, argumentele invocate în recurs se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanțele ierarhic inferioare și nu redă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respins.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei se precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art.432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art.130 Cod de procedură civilă, însă din recursul declarat nu rezultă încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de

fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Feodora Zorila nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă și respectiv este inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Feodora Zorila.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Galina Stratulat

Victor Burduh